

שינוי חברתי
ותנועות דתיות חדשות

בריאן רי וילסון, PH.D.
עמית אמריטוס

אוניברסיטת אוקספורד
אנגליה

2 באוגוסט 1995

שינוי חברתי
ותנועות דתיות חדשות

שינוי חברתי
ותנועות דתיות חדשות

תוכן העניינים

1	א. המסורת של חוסר סובלנות דתית
2	ב. הניסיון של התנועות "החדשות"
3	ג. תנועות דתיות חדשות בנות זמננו
3	ד. ההשפעה של מקרים פתולוגיים
4	ה. כתבי אישום לא עקביים
4	ו. התנגדות לסיינטולוגיה
6	ז. שינוי חברתי ותגובות דתיות
9	על המחבר

שינוי חברתי ותנועות דתיות חדשות

בריאן ר' וילסון, Ph.D.
עמית אמריטוס
אוניברסיטת אוקספורד
אנגליה
2 באוגוסט 1995

א. המסורת של חוסר סובלנות דתית

מראשית ימי הנצרות, החברה המערבית ירשה מסורת רבת כוח, ומודעת, של חוסר סובלנות דתית. המחויבות לנצרות היתה עם גישה של בלעדיות. היא הכריזה על עצמה בתור האמונה האמיתית היחידה, והחשיבה את עצמה כזכאית לנאמנות עולמית מצד כל המין האנושי. זו היתה אמונה התנדבותית, ועל מנת להשיג את המטרה של להגיע אל כל האנושות ולהמיר אותה, היא פעלה מההתחלה בצורה בלתי נלאית להמרת הדת של אנשים. אוסף ייחודי זה של מאפיינים הבדיל את הנצרות המוקדמת מתנועות דתיות אחרות שהיו באותו זמן; החל מיהדות, שהיתה מבוססת על לאום, ומהכתות הנפוצות, כתות מסתוריות וכתות של קיסרים, שהיו סובלניות, או לפחות אדישות, כלפי דתות אחרות. הנצרות בימי הביניים קיימה את שיטתה האגרסיבית כדי להמיר את הדת של אנשים המאמינים בדתות פגאניות ובעבודת אלילים, אולם היא פיתחה מדיניות אפילו נוקשה יותר של דיכוי כל האנשים שלא בטוחים לגמרי באמונה הנוצרית או שכופרים

בה. העונש על כפירה היה מוות – מדיניות שהוצדקה מבחינה תיאולוגית על-ידי תומס אקווינאס (1225-1274) והיא יושמה ללא לאות על-ידי האינקוויזיציה (שנוסדה ב-1232 ולבסוף הגיעה לסופה בספרד, רק ב-1820). הרפורמציה הפחיתה, אמנם באופן הדרגתי, את השיטות הגסות יותר של חוסר סובלנות דתית, אבל העוינות כלפי אמונות "הסוטות" מהנצרות התמידה אפילו במדינות הפרוטסטנטיות הליברליות והמתקדמות ביותר.

ב. הניסיון של התנועות "החדשות"

כאשר, לאחר הרפורמציה, פלגים של הנצרות השיגו לעצמם כמות יציבה של תומכים, והחלו להופיע בתור תנועות דתיות חדשות, כמעט תמיד הן נתקלו בחוסר סובלנות קיצוני. ההוטריטים, שמקורם בטירול (איזור באוסטריה), נרצחו שוב ושוב, והכריחו אותם (בצורה מדורגת) לברוח ממקום למקום בכל רחבי אירופה המרכזית. הקווייקרים באנגליה סבלו מהטרדה מתמדת בסוף המאה ה-17, ורבים מהם נכלאו בשל אמונותיהם. את המתודיסטים הראשונים במאה ה-18 התקיפו לעתים קרובות, וכמה מהקפלות שלהם נשרפו. אנשי החוק והשופטים המקומיים היו לעתים קרובות חלק מרדיפה זו, כשהם מעוררים התקפות ומתייחסים למאמינים שומרי החוק האלה כאשמים במקום כקורבנות. בשלהי המאה ה-19 באנגליה, המאמינים הראשונים של 'צבא הישע' סבלו מעוינות דומה. בשנה אחת בלבד יותר מ-600 "חיילים" של צבא הישע הותקפו על-ידי "אנשים גסים". המאמינים בצבא הישע האמינו שאותם אנשים קיבלו תמיכה מתעשיית מבשלות הבירה, שהיתה בעלת השפעה רבה. מצד שני, תוך שנים ספורות מספר דומה של אנשים מצבא הישע נכלאו בשל האשמות מפוקפקות, ואולי מפוברקות, כגון חסימת כבישים. בשווייץ בשנות ה-90 של המאה ה-19 הם הועמדו לדין על הונאה וניצול פיננסי, האשמות דומות לאלה שטענו כנגד המיסיונרים של הכנסייה המורמונית בסקנדינביה מאה שנים קודם לכן.

בתחילת המאה ה-20 היו כמה צורות ביטוי להתנגדות לכמה דתות חדשות: המדע הנוצרי עבר הוקעה חריפה בשל טענותיו לגבי ריפוי רוחני וכן בשל התכחשותו לממשות של החומר, אבל הגינוי היה בעיקרו בתחום הספרותי, החל מהסאטירה של מארק טוויין, דרך המתקפה הרצינית של ההיסטוריון ה.א.ל. פישר, אוסף הפרשנויות העוינות מאת אנשי דת, רופאים, ובצורה קלילה יותר, ז'אנר של מאמרי השמצה, קריקטורות ורומנים סאטיריים. התנגדות ל-'עדי יהוה', שעדיין נראו כמו תנועה חדשה בחצי הראשון של המאה ה-20, קיבלה לעתים קרובות ביטוי פיזי יותר. הם סבלו מאלימות של המונים בארצות-הברית במלחמת העולם השנייה, וכמה מהם כוסו בזפת ונוצות. הם עמדו לדין על כך שסירבו להצדיע לדגל ולשיר את ההמנון, לא רק בארצות-הברית אלא במדינות שונות כמו מלאווי, והסרבנות שלהם מטעמי מצפון לשירות צבאי הביאה אותם לעמוד לדין בצרפת, ספרד ויוון, אפילו בעשורים האחרונים. בקוויבק, כת זו שהיא בדרך כלל שומרת חוק, נרדפה ללא לאות על-ידי נציגים של מערכת החוק במהלך שנות ה-40 וה-50 של המאה ה-20 בשל מגוון רחב של הפרות חוק לכאורה. אפשר היה להביא עוד ועוד דוגמאות – הן ממחישות את השכיחות הבלתי פוסקת של חוסר סובלנות דתית ואת ההתנגדות החוזרת ונשנית לארגונים דתיים חדשים שמופיעים ולתפיסות חדשות בקשר לעיסוק דתי.

מה שיש לכל המקרים האלה במשותף הוא שהכתות האלה, שהפכו לקורבנות, היו כולן, כשהן הופיעו, תנועות דתיות חדשות יחסית. מכיוון שהן החליטו להתנגד לאמונה בדת מבוססת כזו או אחרת, או בחרו להאמין בתפיסה שלהם בנוגע לאלוהים, לגאולה ולפולחן הדתי, או בגלל שהן קראו תיגר על הנורמות של החברה החילונית בת זמננו, הן הפכו לכאלה שלא נותנים בהן אמון, והתייחסו אליהן כאל מוקדים שגורמים לשיבוש חברתי.

ג. תנועות דתיות חדשות בנות זמננו

במהלך הזמן, תנועות דתיות שהיו פעם חדשות נוטות להשיג רמה גבוהה יותר של קבלה בחברה. הכתות והתנועות שהיו חדשות לפני מאה שנים – Seventh-day Adventists ("מקדמי היום השביעי"), המורמונים, עדי יהווה ואחרים, הפכו למוכרות ולכאלה ששיש כלפיהן סובלנות פחות או יותר. בעוד שלעתים קרובות הן היו קורבנות של השפלה חברתית, יותר ויותר התירו להן לפעול לפי דרכן. אבל אפליה והתנגדות ממשיכות להתרחש, והן מתמקדות, כפי שהיה בעבר, בארגונים דתיים חדשים שמופיעים. בחמשת העשורים האחרונים, מספר הדתות החדשות בחברה המערבית גדל באופן דרמטי. כמה דתות כאלה נובעות מגרסאות של האמונות המזרחיות העיקריות; אחרות הופיעו מתוך ההערכה המחודשת של מרכיבים במסורות הדתיות השונות. אחרות ממשיכות את הדת העממית של ילידים, או טוענות שהן תערובת מודרנית של עבודת אליילים עתיקה. ואחרות נראות כתגובות רוחניות להתפתחויות בתחומי מדעי הטבע, התקשורת והטכנולוגיה, והצורות השונות של תרפיה מנטלית. רבות מדתות אלה מבקשות להעיר את הפוטנציאל באדם, לשחרר את אותו פוטנציאל ולטפח את הממד הרוחני עבור ההתנסות החילונית של האדם בחברה המודרנית. מלומדים בתחום זה מדגישים פה אחד את המגוון של התנועות החדשות האלה, ואת כך שמה שמשותף לרובן הוא רק העובדה שהן הופיעו לא מזמן. ועם זאת, מה שבולט לעין הוא נטייה, שקל לראותה במדיה ובהתבטאויות של דמויות ציבוריות בנושא זה, לקבץ יחד את כל התנועות הדתיות החדשות כאילו הן מתאימות לסטריאוטיפ מסוים אחד. נטייה זו היא בעצמה מנוגדת ליחס הוגן כלפי הדתות החדשות, וזה צריך להיות ברור לעין. כאשר, בצדק או שלא בצדק, מאשימים בפומבי תנועה אחת במעשים או דעות המנוגדות לטובת הציבור, האשמה זו נוטה בקלות להיות מועברת לכל התנועות מסוג זה, בהקשר של העמדות והפעילויות של כל שאר התנועות, כשלגביהן אין לציבור הרחב מידע. מכיוון שלא יודעים הרבה על התנועות האלה, קל לצבור אי-הבנות, שמועות, מיתוסים והשמצות סביב שמן הטוב. בשל הדרך שבה המדיה עצמה פועלת, לאחר שקיימת האשמה, יש נטייה לחזור עליה, משום שעיתונאים, שלעתים קרובות מסתמכים על דיווחים במדיה, בין אם הם בדוקים או לא, חוזרים על סיפורים מוכרים וכך יוצרים את מה שסוציולוגים מכנים "סיכום של אירועים שליליים".

ד. ההשפעה של מקרים פתולוגיים

מספר קטן של תקריות דרמטיות ולא טיפוסיות החמירו את היצירה של תגובות עוינות כלפי דתות חדשות. למשל, אפשר להתווכח האם משפחת צ'רלס מנסון שביצעה מעשי רצח מבעיתים בקליפורניה, או 'צבא השחרור הסימביוזי' שביצע מעשי טרור, היו תנועות דתיות, אך המדיה תיארה אותם ללא

סייג בתור שכאלה. ג'ים ג'ונס, דמות מרכזית בטרגדיה של ג'ונסטאון בגויאנה ב-1978, היה כהן דת, אך של פלג דתי מבוסס, the Disciples of Christ (השליחים של ישו), ולא של תנועה דתית חדשה. הטבח של וואקו ב-1993, התקרית של מקדש השמש בקנדה ובשווייץ ב-1994 והפעילויות הקטלניות ביפן של Aum Shinrikyo ב-1995, היו תופעות פתולוגיות הקשורות לדתות חדשות – אבל לתנועות מסוימות, לא לדתות חדשות באופן כללי. אירועים כאלה הם למזלנו נדירים, וצריך לראות אותם בפרספקטיבה: בהינתן שיש, פשוטו כמשמעו, אלפי דתות חדשות הפועלות בחברות תעשייתיות מתקדמות (במדינות המערביות וביפן), אפשר להתייחס למקרים החריגים מהסוג הזה כמשהו מאוד יוצא דופן. ועם זאת, משום שהטרגדיות הללו נחרטו עמוקות בזיכרונו של הציבור, לא תמיד באופן מוצדק לגמרי, מכיוון שייחסו אותן לארגונים דתיים חדשים, יש נטייה לתדמית של כל התנועות האלה להיות מוכתמת בצורה לא מוצדקת. ועם זאת, העובדה היא שרוב הגופים הדתיים החדשים מתפקדים כמוסדות בלתי מזיקים לצורך תמיכה מוסרית, חברתית ורוחנית עבור הקהילה שלהם, והם מרוחקים לגמרי מהתפיסות שהתקבעו כחלק מהפאניקה שהתעוררה לגבי קבוצות דתיות חדשות.

ה. כתבי אישום לא עקביים

בנוסף לעוינות שמתעוררת רק בשל העובדה שדת היא "חדשה" (בחברות שבהן רווחת הנחה כללית שדת היא בהכרח "ישנה"), המגוון של דתות חדשות מודרניות הוא כזה שכל אחת מהן עשויה להיות מותקפת בגלל איזושהי תכונה ייחודית משל עצמה. אישומים כאלה עשויים לסטות עד לנקודה של חוסר עקביות גמור. לכן, בעוד שכמה דתות חדשות, שמעודדות את חברי הקהילה שלהן להיות מעורבים בפעילויות יומיומיות רגילות, מושכות ביקורת כי אומרים שנראה שהן "מסתננות" למוסדות ועסקים מרכזיים בחברה, קבוצות אחרות, שדוגלות בהתבודדות קהילתית, סובלות גינויים בשל אורח חייהן הנפרד ובשל כך שהן גורמות לאנשים להיות מחוץ לחברה הרגילה. כמה מהן מגונות בשל נטיותיהן הנהנתניות, ובשל גישותיהן המתירניות למיניות ולשימוש בסמים, ואחרות סובלות לא פחות מגינוי משום שהן משכנעות אנשים צעירים לנהל אורח חיים של התנזרות. בעידן שבו מגוון רחב של כוחות חברתיים מגבירים את ההתפרקות של המשפחה המודרנית, לעתים קרובות החדשות מופלות לרעה ומואשמות בכך שהן "מפרקות משפחות". האשמות כאלה מופנות תמיד כלפי תנועות חדשות באופן לא יותר מוצדק אולי מאשר כשהאשמות כאלה הופנו כלפי תנועות נזיריות במאות קודמות.

ו. התנגדות לסיינטולוגיה

נראה שמגוון של דאגות שונות עורר התנגדות לסיינטולוגיה, כולל כאלה שבדרך כלל מתעוררות ביחס לדתות חדשות באופן כללי.

ראשית, ייתכן שסיינטולוגיה מעוררת חשד משום שהיא טוענת שהיא מסיקה תובנות רוחניות מתוך היישום של נהלים רציונליים. בדרך כלל אלה שעוסקים בדת מסורתית מתייחסים לערכים דתיים ככאלה שמתעלים מעבר לתחום הרציונלי, והם עשויים להיעלב מהרעיון שניתן להגשים אמיתות דתיות או הישגים רוחניים על-ידי אמצעים טכניים, אמצעים אחרים מאשר התפיסות המקודשות

שלהם בנושא פולחן דתי ומוסריות. נהלים רציונליים ולימוד שיטתי מאפיינים את המדע, הטכנולוגיה, והכלכלה, ולא את החיפוש אחר אמת דתית עתיקה או חוויה רוחנית. בשל העובדה שסיינטולוגיה משלבת שאיפות רוחניות עם אמצעים רציונליים וטכניים (ואכן טכנולוגיים), אלה שמסורים לדת מבוססת נוטים לגנות אותה בתור דת שאינה "אמיתית". הם מתייחסים אליה כמשהו מזויף משום שהיא משתמשת בידע מודרני במקום בנוסחאות עתיקות, מצמצמת למינימום או מוותרת לחלוטין על מושגים דתיים כגון קדושה וטקסים, ומאמצת גישה מעשית לשם השגת מטרות דתיות. אם מתעלמים מהמידה שבה נתינה ותרומה דתית נחוצות לכל הארגונים הדתיים, הם גם רואים שבסיינטולוגיה חברי הקהילה נדרשים לשלם את העלות של הדרכתם, וזה בעיניהם משהו שהוא יותר מדי מסחרי, יותר מדי עניין של תשלום עבור שירותים מכדי להיות מתאים לדת. לכן, ההסדרים הכספיים של סיינטולוגיה מוצגים ככאלה שגורמים לניצול, ומכאן שהם פוסלים את התנועה הזאת בתור דת. אולם, אלה שמביעים ביקורת כזאת אינם רואים שבכנסיות מבוססות קיימות דרישות חובה שחברי הקהילה ישלמו כספים באופן בלתי נמנע, כמו התשלום עבור המיסה בכנסייה הקתולית, בבריתות המבוססות של כמה זרמים של הכנסייה הפרוטסטנטית, או בתשלומי מעשר שנגבו בעבר על-ידי כנסיות מרכזיות, ועדיין נגבים באינספור כתות נוצריות. הכספים האלה שנגבים נראים מסוג שונה רק משום שנוהלי התשלום הם מקודשים, לעתים קרובות בשל מנהג עתיק או על-ידי צו תנ"כי. מותחי הביקורת על ההסדרים הכספיים של דת הסיינטולוגיה מתעלמים מהדמיון הפונקציונאלי היסודי של הנהלים הכספיים בדתות המסורתיות פשוט משום שצורת התשלום בהן שונה, ומשום שהם עתיקים ועוטים על עצמם מעטה של קדושה.

שנית, סיינטולוגיה מבטיחה תועלת תרפויטית של שחרור אנשים מההשפעות של חוויות טראומטיות מהעבר. ההבטחה הזאת עשויה להיראות לעוסקים הרגילים במקצוע הפסיכיאטריה כקריאת תיגר הן על ההנחות התיאורטיות של הפרקטיקה שלהם, והן במיוחד על הטכניקות שבהן הם משתמשים. לכן, סביר ששתי קבוצות של אנשי מקצוע, אנשי דת ופסיכיאטרים, שאפשר לומר שיש להם אינטרס בנושאים האלה, יעוררו התנגדות לסיינטולוגיה, כשלכל קבוצה יש מעגל רחב יותר של עמיתים למקצוע (מורים ורופאים, לדוגמה) ושל ציבור רחב שעליהם הם יכולים להשפיע.

שלישית, כמה מאלו שעוסקים בסיינטולוגיה מחליטים לעבור הכשרה נוספת כדי להפוך לאודיטור מוסמך של סיינטולוגיה, כשהם זונחים הזדמנויות תעסוקתיות שגרתיות יותר. הורים, קרובי משפחה וחברים שאינם חלק מסיינטולוגיה עלולים לראות החלטה כזאת כמשהו מדאיג. אם כתוצאה מבחירה דתית כזו מתרחש ריחוק מבני המשפחה ומחברים, כפי שכך קרה לעתים, זה מספק תחמושת נוספת לאלה שמתנגדים לדת החדשה הזאת – היא הופכת, בעיניהם, ל-"כת שמפרקת משפחות".

רביעית, היבט רחב יותר ושכיח של העקרונות התרבותיים של סיינטולוגיה עלול לעורר התנגדות נוספת. הנצרות המסורתית יורשת גישה רחבה של סגפנות כלפי העולם, והיא מטפחת, הרבה מעבר לתחומי הכנסיות או הקהילות שלה, הנחות לגבי האופי החיוני של דת אמיתית, והן שדת צריכה להיות רצינית, מטפחת עיקרון של סגפנות, ומחויבת להקרבת הנוחות של העולם הזה לטובת הכנה לגמול בחיים הבאים. היא עסקה ללא לאות בהחדרה של תחושות חטא מולד ואי-יכולת להשיג גאולה

בצורה עצמאית. במקום זאת, אנשים היו מחויבים להסתמך אך ורק על אלוהים-מושיע. בניגוד לכך, דת הסיינטולוגיה טוענת שניתן להגיע להישגים רוחניים בתקופת החיים הנוכחית. היא טוענת שכל האנשים הם טובים מטבעם, והיא מלמדת שכל אחד צריך לקחת אחריות על החיים האישיים שלו ועל פעילויותיו. עבור הדתות, דת שדוחה את החטא המולד של המין האנושי היא כבר עלבון, אבל קריאת התיגר הזאת אינה פחות חמורה בשל העובדה שהעיקרון שסיינטולוגיה דוגלת בו קרוב הרבה יותר לאתוס השורר בעולם המערבי החילוני של שלהי המאה ה-20, אתוס של נהנתנות מתירנית, תוך הדגשת האושר האנושי ועידוד אנשים לממש את מלוא הפוטנציאל שלהם. גם אנשים רבים שאינם דתיים, בעלי גישה חילונית ונהנתנית כלפי העולם, אינם מוכנים בקלות להכיר בכך שדוקטרינה שזונחת את הגיוני המוחלט של כל המין האנושי כחוטאים היא דת, ולמרות שהם לא תומכים בצורה מודעת בעמדה של הנצרות, הם מתנגדים לדת ששונה מהנצרות בנושאים הבסיסיים האלה. לכן, משום שיש אנשים שעדיין לא מוכנים לוותר על הגישה המסורתית כלפי העולם, ומשום שאחרים מאמינים, למרות שהם עצמם לא מסכימים עם כך, שזה עניין דתי לעשות כזה ויתור, הרי שחלקים שונים מאוד של הציבור הרחב מביעים יחדיו התנגדות לדת הסיינטולוגיה החדשה.

ז. שינוי חברתי ותגובות דתיות

הדגשת מידת הקדמוניות היא מאפיין כללי של דתות מבוססות. טענה זו קשורה בצורה הדוקה עם האמונה שיש אמיתות נצחיות וקבועות, ועם הרעיון המעורפל, אך חזק, שחוכמה אמיתית מגיעה מעבר קדמוני לא מוגדר. יחד עם זאת, ישנה מודעות נרחבת לכך שהרבה היבטים של החיים החברתיים בעלי השינויים התמידיים הם בלתי נלאים. כאשר הסדר הכלכלי והתעשייתי עובר שינוי כל-כך מהיר ומורגש, כשהמבנה החברתי מראה תהליך קבוע של הסתגלות מחדש, כאשר מוסדות חברתיים ראשיים – הממשל, החוק, החינוך, פעילויות הפנאי ואפילו המשפחה – כולם חווים שינוי מתמיד ובלתי מודע ותוכניות של רפורמה מודעת, זה היה יכול להיות יוצא דופן אם רעיונות וארגונים דתיים לא היו עוברים תהליכים דומים של שינוי וחדשנות. והם אכן עוברים תהליכים כאלה, למרות שלארגונים כאלה יש את התוספת של קדמוניות ומסורת. ועדיין, כה חזק טבועה ההנחה שהדת צריכה להיות, כמו שנאמר בתפילה, "כפי שהיא היתה בהתחלה, עכשיו, ולתמיד", עד שלנציגים של מוסדות חברתיים אחרים קשה לקבל את הרעיון של דתות חדשות או את הנהלים החדשניים שדתות אלה מקדמות. אנשי אכיפת חוק עובדים עם הגדרות מיושנות שנקבעו על-ידי חוקים מהעבר הרחוק, כך שאפילו הרעיון של מה יכול להיחשב כדת הוא רעיון מבלבל ומיושן. פוליטיקאים, הרגישים לאי-שקט של הציבור כאשר דתות חדשות מותקפות מסיבה כלשהי באמצעי התקשורת, פונים בצורה קלה להנחות השגרתיות והמבוססות בנוגע לטבעה של דת. עיתונאים משתמשים ברעיונות הנפוצים והמסורתיים האלה כאשר, מדי פעם, אפשר להעלות עניינים דתיים לדאגה בציבור הרחב. הממסד הדתי עצמו, למרות מאמציו לגרום לעיסוק הדתי שלו עצמו להיות "עדכני", בדרך כלל מסתכל בחשדנות על כל התפתחות חדשנית המתרחשת מחוץ למסגרת של הכנסיות. בעולם המשתנה במהירות, שבו המוסדות החברתיים נמצאים בשינוי, לדת לבדה ניתן תפקיד, תפקוד וצורה שהם מתמידים ותיאורטית בלתי משתנים. יחד עם זאת, הראיה היא שמספר רב של אנשים מחפשים, ומוצאים, דפוסים חדשים של עיסוק דתי ותפיסות חדשות של אמת דתית, עוסקים בחיפוש רוחני חדש, ומשתתפים בסוגים חדשים של ארגון דתי. למרות שרבים

מנציגי דעת הקהל עדיין קשורים לסטריאוטיפ העתיק של הדת, ההתנגדות לתנועות דתיות חדשות, בעיקר משום שהן חדשות, היא עדות לכך שיש התנגדות לעצם התהליך של התפתחות חברתית ודתית.

בריאן רונלד וילסון

2 באוגוסט 1995

אוקספורד, אנגליה

על המחבר

בריאן רונלד וילסון מרצה אמריטוס לסוציולוגיה באוניברסיטת אוקספורד. מ-1963 עד 1993 הוא גם היה עמית במכללת All Souls, וב-1993 הוא נבחר כעמית אמריטוס.

במשך יותר מארבעים שנים הוא ערך מחקרים על תנועות מיעוט דתיות בבריטניה ומעבר לים (בארצות-הברית, גאנה, קניה, בלגיה ויפן בין השאר). עבודתו עירבה קריאת פרסומים של תנועות דת אלה, ובכל הזדמנות אפשרית, התרועעות אישית עם חבריהן; בפגישותיהם, בפעילויות הדת השונות ובבתיהם. הוא גם כתב ביקורות על עבודות של מלומדים אחרים, וגרם לתשומת לב מתמשכת בנושא זה.

הוא מחזיק בתואר ראשון בכלכלה ובדוקטורט מאוניברסיטת לונדון, ובתואר שני מאוניברסיטת אוקספורד. ב-1984 אוניברסיטת אוקספורד הכירה בערך של עבודתיו שפורסמו בכך שהעניקה לו תואר דוקטור בספרות. ב-1992 האוניברסיטה הקתולית של Louvain, בלגיה, העניקה לו תואר דוקטור של כבוד. ב-1994 הוא נבחר כעמית האקדמיה הבריטית.

בזמנים שונים הוא החזיק בתפקידים הנוספים הבאים:

עמית בקרן חבר העמים הבריטי (קרן Harkness) באוניברסיטת קליפורניה, ברקלי, ארצות-הברית, 1957 עד 1958

פרופסור אורח, אוניברסיטת גאנה, 1964

עמית של American Council of Learned Societies (המועצה האמריקאית לחברות משכילות) באוניברסיטת קליפורניה, ברקלי, ארצות-הברית, 1966 עד 1967

יועץ מחקר עבור הסוציולוגיה של הדת באוניברסיטת פדובה, איטליה, 1968 עד 1972

עמית אורח ב-Japan Society (האגודה היפנית), בשנת 1975

פרופסור אורח, האוניברסיטה הקתולית של Louvain, בלגיה, בשנים 1976, 1982, 1986, 1993

פרופסור אורח, אוניברסיטת טורונטו, קנדה, 1978

פרופסור אורח לסוציולוגיה של דת, ויועץ למחקרים דתיים עבור אוניברסיטת Mahidol,
בנגקוק, תאילנד, 1980 עד 1981

עמית אורח, מכללת Ormond, אוניברסיטת מלבורן, אוסטרליה, 1981

פרופסור אורח, אוניברסיטת קווינסלנד, אוסטרליה, 1986

פרופסור אורח, אוניברסיטת קליפורניה, סנטה ברברה, קליפורניה, ארצות-הברית, 1987

בשנים 1971 עד 1975 הוא היה הנשיא של Conférence Internationale de Sociologie
Religieuse (הוועידה הבינלאומית לסוציולוגיה דתית), ארגון בינלאומי העוסק בנושא זה;
ב-1991 הוא נבחר לנשיא כבוד של ארגון זה, שנקרא כיום Société Internationale de
Sociologie des Religions (האגודה הבינלאומית לסוציולוגיה דתית)

חבר מועצה באגודה למחקר מדעי של הדת (ארצות-הברית) 1977 עד 1979

במשך כמה שנים, שימש כעורך משנה של 'הז'ורנל למחקר מדעי של הדת'

במשך שש שנים, שימש כעורך שותף של 'הסקירה השנתית של מדעי החברה של הדת'.

הוא הרצה רבות על תנועות מיעוט דתיות בבריטניה, אוסטרליה, בלגיה, קנדה, יפן וארצות-הברית,
ומדי פעם בגרמניה, פינלנד, צרפת, הולנד, נורבגיה ושוודיה.

הוא נקרא לשמש כעד מומחה בנושא כתות בבתי משפט בבריטניה, הולנד, ניו זילנד ודרום אפריקה,
וסיפק תצהירים עבור בתי משפט באוסטרליה וצרפת. הוא גם נקרא לתת חוות דעת מומחה כתובה
בנושא תנועות דתיות עבור ועדת נושאי הפנים של בית הנבחרים הבריטי.

בין שאר עבודותיו, הוא פרסם תשעה ספרים שהוקדשו במלואם או בחלקם לנושא של תנועות מיעוט
דתיות:

'כתות והחברה: הסוציולוגיה של שלוש קבוצות דתיות בבריטניה', לונדון: היינמן
וברקלי: הוצאת אוניברסיטת קליפורניה, 1961; הודפס מחדש, ווסטפורט, קונטיקט,
ארצות-הברית: הוצאת גרינווד, 1978

ידפוסים של כתות' (נערך) לונדון, היינמן, 1967

יכתות דתיות', לונדון: Weidenfeld and Nicholson; ניו-יורק: McGraw Hill, 1970
(פורסם גם בתרגום לצרפתית, גרמנית, ספרדית ויפנית)

י'קסמים והמילניום', לונדון: היינמן, וניו-יורק: Harper and Row, 1973

ישינויים בני ימינו בדתות', לונדון: הוצאת אוניברסיטת אוקספורד, 1976 (פורסם גם
בתרגום לאיטלקית ויפנית)

י'ההשפעה החברתית של התנועות הדתיות החדשות' (נערך) ניו-יורק: Rose of Sharon
Press, 1981

י'דת בפרספקטיבה סוציולוגית', אוקספורד: Clarendon Press, 1982 (פורסם גם בתרגום
לאיטלקית; תרגום ליפנית בהכנה)

י'הממדים החברתיים של כתות', אוקספורד: Clarendon Press, 1990

זמן למזמור: הבודהיסטים של Soka Gakkai בבריטניה, [עם ק' דובליר] אוקספורד:
Clarendon Press, 1994 (תרגום יפני בהכנה).

הוא גם תרם יותר מעשרים וחמישה מאמרים על תנועות מיעוט דתיות לחיבורים שנערכו ולז'ורנלים
מלומדים בבריטניה, ארצות-הברית, צרפת, בלגיה, ויפן, ול-'אנציקלופדיה בריטניקה', ל-'אנציקלופדיה
של מדעי החברה', ל-'אנציקלופדיה של הדת', והוא מכין כעת מאמר עבור Enciclopedia Italiana.

